

ALBÉRLETBEN

SZÜGYI ZOLTÁN

Redőny rései közt: levél.
Kedves...
Gitta.
Évek óta a harag-kék boríték.
Fekete írón.
Mintha itt születtem volna.
Albérletben.
Pinceszobában.
Egyedül.

Munkásnadrágok. Vastagharisnyák.
Egy tű-orrú-sarkú cipő.
Haladnak. Kedves...
Gitta.
Milyen szép idő. S alig jut el hozzám.

Apám egykor, ha meglátta a napot,
mindig nevetett. Nagyokat.
Apám.
És a bölcs Rio.
Kettes sorokban. Térdzoknik.
„Tüm-tüm baba, törd be az orromat”
Cipők... kerekek... cipők... kerekek...
Hajóalj. Pingvintalpak.
Valaki készülődik.
Valami készülőben.

Meztelen csiga.
Tengeri kismalac.
„Túl az óperencián”.
„Darumadár útrakél”.

Izmos. Formás láb.
Nem lép. Nem tudni, nő-e, férfi.
Valaki folyton elárulja a
titkokat.
Lehet, jobb így.
Szegefűt vizek a kutya.
Kedves . . .
Gitta.
Az idő múlik csak.
Pörkölt cukor malac-füle.
Hol lehet a lélek.

Arccal zuhant a betonra.
Torkában megalvadt a vér.
Mindörökké. Megszűnt a van.
Virágok. Virágok.

Összezárt ajkak. Buggyanó
véres nyáladék.
Szenteltvíz-permet.
Pattogó hangok. Pántját vesztett kerék.
Egy ló felnyerít.
Gyász.
„Emeljük fel lelkünket”.
Dübörög. Valahol. Duzzad a föld.

Piros szegefűfejek. Fehér selyempapírban.
Ott lehet a szár is.
„A virágnak van gyökere, szára, virága.
A szárban vannak a szállítóedények.
Ezek éltetik a virágot.
Ha nem lenne gyökér, nem lenne szár . . .
virág sem lenne . . .”
Alkony. És két kutya.
Mer esni már.

Feltámadt a szél is. Biztos fél.
Fúj. Füttyörész.
Papírfoszlányok. Apróbb bogarak.
Egy derékba szelt ember.
Aztán csak a piktör sötétje.
Egy élet is elmúlhat itt észrevétlen.

Kedves . . .
Gitta.
Itt tehenek legelésznek.
Dögvész járja errefelé.
Megisszuk a pohár pezsgőt.
Mint máskor a pohár tejet.

Megtörrik a fény.
Kisgomb. Nagygomb. Színes. Fehér.
Gomb.
Sapka. Kölnivíz. Zászlók.
Túloldalon sejjik a vár.
Nagy vashídszerkezet.
Elfogyunk. Elfogyunk.
Egyedül is. A világban.

Feketén-fényes férficipők.
Magassarkok. Balról jobbra.
Kék gumikerék is gurul.
„Ha megreped, össze is törik.
Nincs benne csont, mi
nagyságát megőrizné.”
Minden nap
befejeződik az alkonnyal.

Kedves Gitta!
Későn keltem. Korán lepihenek.
Történik-e bármi is,
nem tudhatom. Mozdulatlanságomban
fáradok el. Fulladok ki.
Pihegek, mint kerítőhálóból menekülő
nehéz járású vad, melyre eltűntében is
rádupláznak.

Megülik testem a napok, mintha
örök maradásra készülnének.
Gyökeret vernek.
Dolgozik az idő.
Dolgozik.
Kegyetlen.